

předloha
K FILMU
s Kate Winslet
v hlavní roli
Febiofest 2016
Film na DVD a v legálních
videotékách *

ŠVADLENA

ROSALIE HAMOVÁ

román o lásce, pomstě a exkluzivní módě 50. let

MLADÁ FRONTA

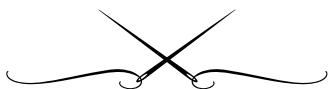
MLADÁ FRONTA

Rosalie Hamová

Š V A D L E N A

Rosalie Hamová

Š V A D L E N A

MLADÁ FRONTA

*Je-li člověk dobře ustrojen, přináší mu to pocit
niterného klidu, jaký náboženství není s to poskytnout.*

C. F. Forbesová
citována Ralphem Waldem Emersonem
ve stati *Společenské cíle*

Přeložil Milan Lžička

Copyright © Rosalie Ham 2000

Translation © Milan Lžička, 2016

Citáty z děl W. Shakespeara pocházejí z překladů J. Vrchlického,
J. J. Kolára, J. V. Sládka a E. A. Saudka.

ISBN (pdf) 978-80-204-4098-3

Cestující, kteří mířili pšeničně žlutavými rovinami do Dungataru, si vždy nejprve povšimli temné kaňky pableskující při okraji pláně. O kus dál po asfaltce už se z toho tvaru vyklubal Kopec. A na Kopci stál zchátralý hnědý dům pobitý deštěním, jenž se na travnatém návrší provokativně nakláněl. Zdálo se, jako by se měl každou chvíli zborstit, byl ovšem silnými větvemi vistárie připoutaný k pevnému komínu. Když pasažéři blížící se k Dungataru vlakem ucítili, jak vagon opisuje táhlou jižní zákrutu, zvedli zrak a polorozpadlý hnědý dům za okénkem spatřili. Za noci se dalo jeho světlo zahlédnout i z okolních plání – chvějivý maják v širém černém moři, pomrkávající z domova Potrhle Molly. Při západu slunce vrhal Kopec na městečko stín, jenž se táhl až k silům.

Jednoho zimního večera pátrala Myrtle Dunnageová po záři z matčina domu přes čelní sklo dálkového autobusu. Přednedávnm matce napsala, ale když nedostala odpověď, sebrala odvahu a zvedla sluchátko. Úsečný hlas v telefonní ústředně pravil: „Molly Dunnageová nemá telefon už léta zapojený, ani by nevěděla, co to telefon je.“

„Psala jsem jí,“ řekla Tilly, „ale neodpověděla. Je možné, že můj dopis nedostala?“

„Stará Potrhlá Molly by ani nevěděla, co si počít s dopisem,“ ozvalo se.

A tak se Tilly rozhodla, že se do Dungataru vrátí.

Gingham

Bavlněná tkanina rozličné jakosti, odvislé od druhu příze, stálosti barev a gramáže. Lze ji utkat do celé škály vzorů. Při náležitě péči látka velmi odolná. Rozmanité využití, pytli na obilí počínaje a závěsy, domácími šaty a různými oděvy konče.

Látky na šití

1

Seržant Farrat si narovnal policejní čepici, z klopky si ometl nitku a zasalutoval vlastnímu úpravnému odrazu. Zamířil k nablýskanému hlídkovému vozu a vydal se na večerní objížd'ku, i když věděl, že je vše v pořádku. Mezi místními už byl klid a chlapi spali, neboť se rýsovala možnost, že nazítří se bude na fotbalovém hřišti slavit vítězství.

Zastavil na hlavní a zahleděl se na budovy, z jejichž stříbřitých střech stoupal kouř. Kolem nich se po špičkách kradla mlha, válela se u sloupků vrat a zdí, stála mezi stromy jako průsvitné plachty stanů. Z hotelu U Nádraží k němu zalétla tlumená konverzace. Prohlížel si vozidla parkující před hospodou: obvyklé minory a austiny, dodávka, wolseley starosty Pettymana a Beaumontovic impozantní, leč unavený Triumph Gloria.

Vtom za burácení motoru a sykotu brzd zastavil před poštou dálkový autobus, jehož světlomety ozářily seržantovu bledou tvář.

„Že by pasažér?“ prohodil nahlas.

Dveře autobusu se otevřely a ven se vylila zář vnitřního osvětlení. Do mlhy křepce vystoupila štíhlá mladá žena. Na ramena jí spadala bujná kštice, na hlavě měla baret a na sobě nezvykle střižený svrchník. „Velice apartní,“ pomyslel si seržant.

Šofér vytáhl ze zavazadlového prostoru kufr, donesl ho na verandu pošty a nechal ho stát v tmavém koutě. Poté se vrátil pro další a pak ještě pro jeden a nakonec vylovil ještě něco jiného – cosi s klenutým krytem a nápisem „Singer“ vyvedeným zlatými písmeny na boku.

Pasažérka zůstala s předmětem v ruce stát na ulici, zadívala se k potoku a pak se rozhlédla na všechny strany.

„Pro pět ran do čepice,“ vykřikl seržant Farrat a vyskočil z auta. Zaslechla, jak se zabouchly dveře vozu, a tak se otočila na podpatku a vydala se na západ, ke Kopci. Autobus s rachotem odsupěl, koncová světla mizela v dálce, ona však uslyšela, že se k ní blíží kroky.

„Myrtle Dunnageová, to se podívejme.“

Myrtle přidala do kroku. Stejně tak seržant Farrat. Prohlížel si její kvalitní botky – *italské*? dumal v duchu – i kalhoty, rozhodně ne seržové.

„Myrtle, ukaž, pomůžu ti.“

Ona však kráčela dál, a tak k ní seržant přiskočil a vyšklubl jí baňaté zavazadlo z ruky, až ji tím k sobě otočil. Zůstali stát a dívali se na sebe, kolem nich vířil bělostný vzduch. Tilly už dospěla v ženu, zatímco seržant Farrat zestárl. Rozpačitě si zvedl k ústům bledou ruku, pak pokrčil rameny a zamířil i s bednou ke svému autu. Když hodil na zadní sedadlo poslední z Myrtliných kufrů, otevřel jí dveře u spolujezdce a čekal. Jakmile si nastoupila, otočil vůz a zamířil k východu. „Vezmeme to oklikou,“ prohlásil. Tilly se ještě víc sevřel žaludek.

Proplouvali mlhou, a když objížděli fotbalový ovál, poznal: „Letos jsme v tabulce třetí odshora.“

Tilly mlčela.

„Přijela jsi z Melbourne, vid’?“

„Ano,“ odtušila bezvýrazně.

„Zdržíš se dlouho?“

„Ještě nevím.“

Vrátili se na hlavní třídu. Když míjeli budovu školy, zaslechla povyk dětí hrávajících v pátek odpoledne softbalové zápasy a také vrískot a cákání z plaveckých radovánek u potoka. Když vůz zahýbal kolem nároží knihovny ke Kopci, ucítila z ní pach navoskovaného linolea a na suché trávě před ní zahlédla záblesk vlhké krve. Vzvedmuly se v ní vzpomínky na chvíle před mnoha lety, kdy ji tentýž muž vezl na autobusovou zastávku, a opět se jí sevřel žaludek.

Nakonec se policejní vůz vystrachal až na vrcholek Kopce a zastavil. Zůstala sedět a dívala se na svůj bývalý domov, zatímco se seržant Farrat díval na ni. Malá Myrtle Dunnageová měla alabastrovou pleť a oči i vlasy po mámě. Působila jako silná, ale poznamenaná osobnost.

„Víš někdo, že máš přijet, Myrtle?“ vyzvídal.

„Jmenuju se Tilly,“ odvětila. „Co nevidět se to dozvědí všichni.“

Otočila hlavu a v mlhavé záři měsíce pohlédla seržantu Farratovi do dychtivé tváře. „Jak se má moje máma?“ zeptala se.

Otevřel dveře auta. „Tvoje máma... už poslední dobou nevychází,“ řekl a vystoupil z vozu. Mlha povalující se kolem verandy se vlnila jako kanýry na sukni, když skrz ni s Tillyinými kufry v rukou procházel. Pak uchopil těžký zaoblený kryt. „Máš krásný šicí stroj, Tilly,“ poznamenal.

„Jsem švadlena a šiju šaty, seržante Farrate.“ Otevřela zadní vchod.

Spráskl ruce. „Výborně!“

„Díky za svezení,“ řekla a zadní vchod před ním zabouchla.

Když odjížděl, snažil se rozpomenout, kdy naposledy Potrhlou Molly navštívil. Neviděl ji přinejmenším rok, věděl však, že na ni dohlíží Mae McSwineyová. Usmál se. „Takže švadlena!“

Mollyin domek byl zatuchlý a páchlo to v něm močí vačice. Tilly šmátrala po zaprášené stěně, až našla vypínač, otočila jím, prošla kuchyní do obývacího pokoje a kolem staré zpuchřelé sedací soupravy zamířila ke krbu. Sáhla do popela. Byl úplně studený. Vydala se tedy ke dveřím matčiny ložnice, vzala za kliku a zatlačila. V koutě u postele mdle blikala lampička.

„Mami?“

Pod naskládanými dekami se pohnulo tělo. Na ušmudlaném kapokovém polštáři se pootočila kostnatá hlava s příkrývkou na čajník naraženou do čela. Ústa zela dokořán jako uhel černá díra a nad nimi zíraly na Tilly vpadlé oči.

Molly Dunnageová, bláznivá stará čarodějnice, k dceři utrousil: „Přišla kvůli tomu psisku, co? Nedostaneš ho. Chceme si ho nechat.“

Pokynula k davu neviditelných lidí kolem lože. „Že jo?“ kývala na ně.

„Takhle jsi kvůli nim dopadla,“ ucedila Tilly.

Zpod deky se vynořila ruka ve ztuhlé a umolousané rukavici. Molly se zadívala na vyzáblé zápěstí. „Půl pátý,“ prohodila.

Tilly vybalila láhev brandy, kterou matce koupila, posadila se na zadní verandu a hleděla dolů na kalné obrysy dřímajícího Dungataru. Přemýšlela, co všechno svého času opustila a k čemu se vrátila.

Za úsvitu si povzdychla, připila šedavému městečku pod sebou a odebrala se dovnitř. Z úkrytu mezi ručníky v prádelníku vystěhovala z pelíšků myší rodinky a z krajkových příbytků pod stínidly vystrnadila pavouky. Z vany vymetla prach, špínu, větévky i mrtvého vrabce, pustila kohoutky a jala se je čistit. Voda tekla studená a hnědá, a jakmile už byla čistá a horká, napustila vanu a přihodila do vody snítky levandule ze zahrady. Vytáhla matku ze zpuchřelé postele a klopýtavě ji vlekla k vaně. Potrhlá Molly klela, škrábala a pavoučími údy Tilly tloukla, záhy se však unavila a odevzdaně klesla do vody.

„Bud' jak bud', každé ví, že červenéj rosol vydrží tužší dýl,“ zaskřehotala na Tilly nazelenalými dásněmi a měřila si jí šílenýma očima.

„Dej mi svoje zuby,“ zavelela Tilly. Molly pevně sevřela ústa. Tilly jí přitlačila předloktí na prsa, celou ji zmáčkla a pak jí skřípla i nosní dírky, takže Molly nakonec ústa otevřela, aby se nadechla. Dcera jí protézu vypáčila lžící a hodila ji do nádoby s čpavkem. Molly ječela a házela sebou, až se nakonec unavila a špína se z ní sloupala. Zatímco ležela ve vaně, svlékla Tilly povlečení. A když stálo slunce vysoko, vytáhla ven na trávu matrace, aby vyschly.

Nakonec Mollyino vychrtlé tělo uložila znovu na lůžko, po lžičkách ji napájela sladkým černým čajem a celou dobu si s ní povídala. Molly odpovídala maniakálně, hněvivě, ale aspoň odpovídala. Brzy usnula, a tak Tilly vyčistila kamna, na zahradě nasbírala dříví na podpal a rozdělala oheň. Z komína se vyvalil dým a po trámech pod střechou dusala vačice. Tilly otevřela všechny dveře i okna dokořán a začala vyhazovat ven krámy – prastarý šicí stroj a od molů prožranou krejčovskou pannu, kostru ruční ždímačky, staré noviny a krabice, ukoptěné záclony a ztvrdlé kusy koberce, gauč a poničená křesílka, rozbité stolky, prázdné plechovky i skleněné láhve. Netrvalo dlouho a domek obklopovala záplava haraburdí.

Když Molly procitla, odvedla ji Tilly až do kadibudky, kde ji s podvlékačkami staženými ke kotníkům a vykasanou noční košilí posadila na mísu. Páskem županu jí ke dveřím latríny přivázala ruce, aby se někam nezatoulala. Molly hulákala zplna svého starého hrdla, až z toho ochraptěla. Posléze Tilly ohřála rajskou polévku z konzervy, usadila matku na sluníčko – vyprázdněnou, umytou a zachumlanou do svetrů, rukavic, čepice, ponožek, trepek a příkrývek – a nakrmila ji. Potrhla Molly celou dobu žvatlala.

Tilly matce otřela ústa červená od polévky. „Chutnalo?“

Máti způsobně odvětila: „Ano, děkuju, nám vždycky chutná,“ a vlídně se usmála na ostatní účastníky hostiny, načež tu podivnou ženu, kterou podezírala, že jí podává jed, celou pozvracela.

Tilly znovu stála na verandě a vánek jí tiskl kalhoty ke štíhlým nohám. Dole na dvoře McSwineyových při úpatí Kopce vedle skládky se zpod kotle linul kouř. Cizí lidé se domnívali, že pokroucené železniční vagony a otlučené maringotky jsou její součástí, bydlela tam však rodina McSwineyových. Edward McSwiney v Dungataru po nocích svážel fekálie. Dokázal objet všechny kadibudky, všechny přeplněné latríny v Dungataru – a to i za nejtmaavších, největrnějších nocí –, aniž by vylil jedinou

kapku. Přes den navíc doručoval nejrůznější věci, jezdil sem a tam s prostředním synem Barneyem a houfem dětí zavěšeným vzadu na povozu.

Malá Myrtle se dívala, jak si děti McSwineyových hrají: nejstarší hoch, o pár let mladší než ona, pak tři dívenky a Barney, který byl „tak trochu nedomrlý“. Byl celý zkroucený, k tomu měl hruškovitou hlavu a koňskou nohu.

Městečko ještě odpočívalo v ostré záři jitřního slunce. Nádraží i hranaté šedivé silo stály u železniční trati, jejíž oblouk zatlačil budovy k ohbí dungatarského potoka, vypadaly jako pihy na nose. Potok byl odjakživa mělký, porostlý vrbami a orobincem, s líným tokem a hejny komárů nad vodou. Pionýrství zakladatelé Dungataru ponechali podél jeho vnitřní křivky záplavové území, jež se nyní proměnilo v jakýsi park s obecním sálem uprostřed, nízkým vlhkým domkem manželů Almanakových na východním cípu naproti jejich lékárně a školou na západním konci, kde už snad odnepaměti učila dungatarské dívky Prudence Dimmová. Křivku parku kopírovala hlavní silnice, jež ho oddělovala od shluku obchodů. Dál po silnici k východu se nacházela policejní stanice, napůl cesty mezi hřbitovem a hranicí městečka. Silnice to nebyla nijak rušná a lemovala ji jen hrstka krámů, lékárna, pak hotel U Nádraží a také krám A. a M. Prattových se smíšeným zbožím – tam se dalo pořídit všechno, co kdo potřeboval. Ve vedlejší domě společně sídlila pošta, banka a telefonní ústředna, poslední, nejzápadnější budova pak v sobě snoubila obecní úřad s knihovnou. Dungatarské domy, rozeté za obchodní třídou, rozdělovala úzká šterková cesta, která se táhla až k fotbalovému oválu.

Zelené oko oválu k Tilly vzhlíželo, auta parkující kolem něj připomínala řasy. Její matka sebou uvnitř škubla a vykřikla a ze stropu se opět ozval dusot vačice.

Tilly zamířila ke krejčovské panně, která ležela v trávě. Postavila ji, opláchla hadicí a nechala na sluníčku uschnout.

2

Každou sobotu ráno se dungatarskou hlavní třídou neslo supění farmářských nákladáků i solidních britských automobilů přívažejících elegantní rodinky chovatelů dobytka. Mladší děti se předávaly do péče starších sourozenců a posílaly do parku, aby matky mohly nakupovat a klevetit. Muži postávali v hloučících a s pohledem upřeným k nebi rozebírali počasí a za selskými stoly seděly ženy s tenkou pleť a silnými kostmi, oděné v květovaných šatech a plstěných kloboucích, jež prodávaly lístky do tomboly.

Seržant Farrat prošel kolem mladíka nahrbeného za volantem zaprášeného Triumphu Gloria a zamířil přes ulici k Prattům. Na chodníku před obchodem potkal Monu Beaumontovou.

„Dobrýtro, Mono,“ zahlaholil, „koukám, že se ti bratříček vrátil živý a zdravý.“

„Máma říkalááá, že prý už toho děsného nádeníka můžem propustit. Toho McSwineyhóóó...“ Mona měla ve zvyku vyslovovat vše protáhle a jednotvárně, proto když s ní seržant Farrat mluvil, vždy nasazoval co nejmelodičtější samohlásky. „Ne tak zhurta, Mono, nedá se vyloučit, že než se nadějete, chňapne po Williamovi některá z našich vdavekchtivých starých panen,“ usmál se potměšile. „Abyste pak nezjistily, že má napilno jinde.“

Mona maličko ucouvla a začala si obírat žmolky na manžetě svetru. „Máma říkalááá, že zdejším holkááám chybí vytríbenost.“

Seržant Farrat se zadíval na tvídový baret, který Moně spočíval na hlavě jak mrtvá kočka, držení těla měla neladné a toporné. „Právě naopak, Mono, dějiny nám všem darovaly nezávislost, žijeme v pokrokových dobách – vyznat se v tlačenicí je výhoda, zvlášť u něžnějšího pohlaví...“

Slůvku pohlaví se Mona uchichtla.

„... vezmi si kupříkladu Prattovic ženské: rozumí všemu možnému, počínaje prostředky na zahubení muších larev v srsti ovcí, krmením pro dobytek a léčbou cizopasníků u slepic a galanterií, zavařováním ovoce a ženským spodním prádlem konče. A to se sakra hodí.“

„Ale máma říkalááá, že to postrádá vytríbenost...“

„Ano, vím, že tvá máma se pokládá za mimořádně vytríbenou.“

Usmál se, nadzvedl čepici a vešel do krámu. Mona vytáhla z manžety pomuchlaný kapesník, přiložila si ho k otevřeným ústům a zaraženě se rozhlížela.

Alvin Pratt, jeho žena Muriel, dcera Gertruda a řezník Reginald Blood zvesela a příčinlivě pracovali každý za svým pultem. Gertruda měla na starost potraviny a sypké zboží. Každý balíček zavázala provázkem, který vždy přetrhla holými prsty: přesvědčivá schopnost, říkal si v duchu seržant. Muriel Prattová vedla galanterii a železářství. Lidé si šeptali, že se hodí spíš do železářství. V zadním koutě prodejny se nacházelo řeznictví a uzenářství, kde Reginald Blood sekal a řezal mrtvá zvířata a plnil mletým masem ovčí střívka, načež své jitrničky úhledně aranžoval na prstence očištěných kotlet. Alvin Pratt měl zdvořilé vystupování, jinak to byl ale skrblík. Třikrát denně si u pultu vyzvedával pokladní stvrzenky a ve své prosklené kanceláři si do abecední evidence zanášel soupis dluhů. Když Gertruda vážila zákazníkům ovesné vločky nebo jim šla pro aspirin, zpravidla se k němu otáčeli zády, neboť zatímco čekali, on vždy vytahoval z mohutných dřevěných šuplat své šanony a pomaličku otáčel modře linkované stránky.

Seržant Farrat se přitočil ke Gertrudě, hřmotné dívce v praktických tmavomodrých květovaných šatech, jež stála za pultem se sypkým zbožím rovně jako svíce. Její matka, tuctová a všední, se opírala o přepážku vedle ní.

„Máte se, Gertrudo? Muriel?“

„Velmi dobře, děkujeme, seržante.“

„Doufám, že se odpoledne půjdete podívat, jak dnes naši fotbalisti vyhrajou to finále.“

„Musíme tu ještě dodělat spoustu práce, než si dopřejem odpočinek, seržante Farrate,“ prohlásila Gertruda.

Seržant se s Gertrudou na okamžik setkal pohledem. „Ba ba, Gertrudo,“ pravil, „dobrá mula vždy táhne pořádný náklad.“ Pak se otočil k Muriel a usmál se. „Mohl bych prosit kus ginghamu s modrým kárem a odpovídající lemovku? Chci si spíchnout závěsy do koupelny.“ Na seržantovy staromládenecké způsoby už byly obě ženy zvyklé; často si kupoval látky na ubrusy a závěsy. Muriel o něm tvrdila, že má nejspíš nejlepší prádlo v celém městečku.

Zatímco si seržant Farrat u galanterního pultu prohlížel vystavené knoflíky, Muriel mu naměřila a ustrihla pět yardů ginghamu. Když si ho od ní bral, přiložil si ho k uniformě, skládal ho a vdechoval přitom jeho naškrobenou novotu. Muriel mezitím na přepážku rozložila balicí papír.

Gertruda se podívala pod pult, kde měla položený výtisk *Ženského žurnálu*. „NAVRHNĚTE SI VLASTNÍ KOVBOJSKOU SUKNI,“ hlásala obálka, na níž se nakrucovala půvabná dívka v zářivé ginghamové sukni šikmého střihu s modrobílým kárem a ozdobnými mašlemi z lemovky. Potutelně, potajmu se usmála a sledovala, jak seržant Farrat – tělnatá postava nesoucí si hnědý balíček pod paží – vychází hlavním vchodem a míří přes ulici k triumfu. Vůz Beaumontových parkoval vedle parku. Na sedadle řidiče kdosi seděl. Popošla ke dveřím, Alvin Pratt však z kouta krámu houkl: „GERTRUDO, zákaznice u řezanky!“ A tak chvátala mezi regály pod línými stropními větráky dozadu, kde v ostrém světle vedle šterkové uličky za obchodem stály slečna Mona a paní Elsbeth Beaumontovy z Vichrného vrchu. Paní Beaumontová byla „důležitost sama“. Byla dcerou farmáře, která se provdala za zámožného syna chovatele dobytka, byť nebyl zas tak zámožný, jak si Elsbeth při zasnubách představovala. Byla to pomenší, řízná, jak lunt hubená žena s dlouhým nosem

a povýšeným výrazem v očích. Na sobě měla jako vždy tmavomodré lněné vycházkové šaty a svou liščí kožešinu. Na prsteníku se skvrnkami od slunce se jí blyštl shluk drobných diamantů na tenkém zlatém kroužku. Dcera stála mlčky vedle ní a žmolala kapesník.

S Elsbeth právě hovořila Muriel, lakonická a v umolousané zástěře neupravená. „Naše Gerta je pohledné, šikovné děvče. Kdy že se to William vrátil?“

„Jé,“ hlesla Gertruda a zaculila se. „Tak on se William vrátil?“

Mona odtušila: „Ano, a je –“

„Já čekám,“ štěkla paní Beaumontová.

„Paní Beaumontová potřebuje řezanku, zlato,“ pravila Muriel.

Gertruda si ji představila s pytlem řezanky visícím jí na krku.

„Je libo řezanku smíchanou s ovsem, paní Beaumontová?“

Elsbeth se nadechla, až se jí mrtvá liška kolem ramen nadezdvihla. „Williamův kuň,“ opáčila, „má rád řezanku čistou.“

„Vsadím se, že nejste jediná žena, kterou těší, že se vám syn vrátil,“ utrousila Muriel a štouchla do ní.

Elsbeth se úkosem podívala na dívku sklánějící se nad zásobníkem a nabírající řezanku do jutového pytle a hlasitě opáčila: „William čeká na statku mnoho těžké dřiny. Chvilí mu potrvá, než vše dožene, a poté může začít skutečně pracovat na naší budoucnosti. Grunt však nebude pro Williama vším. Je zcestovalý, společensky otrkaný, stihl již poznat svět. Bude se muset porozhlédnout někde úplně jinde než zde, chce-li nalézt odpovídající... protějšek.“

Muriel souhlasně přikyvovala. Gertruda, která stála vedle žen, pytel s řezankou opřený o kolena, se naklonila těsně k Elsbeth a cosi jí ometla z ramene. Liščí kožešina se zavlnila. „Připadalo mi, že vám něco ulpělo na té staré chuděře lišce, paní Beaumontová.“

„Nejspíš řezanka,“ odtušila Elsbeth a ohrnula nad smíšeným zbožím nos.

„Kdepak,“ usmála se Gertruda nevinně. „Už vidím, co to je. Zřejmě by se vám hodila krabička naftalínu. Nemám vám pro ni

skočit?“ A znovu natáhla ruku, uchopila pár chlupů liščí kožky prožrané od molů a nechala je před nimi vznášet ve vzduchu. Bystré zraky žen okolo Elsbeth Beaumontové se zaostřily na lysá místa pelichající srsti. Paní Beaumontová otevřela ústa a chystala se něco říct, ale Muriel netečně prohodila: „Připíšem vám tu řezanku na účet, jako obvykle.“

William Beaumont junior se do Dungataru vrátil předešlého večera, jen o pár hodin dřív než Tilly Dunnageová. V Armida-leu, malém vnitrozemském městečku, navštěvoval vysokou zemědělskou školu. Když vystoupil z vlaku, vrhla se mu matka do náručí a stiskla mu tváře mezi dlaněmi. „Synáčku můj, vrátil ses domů ke své budoucnosti – a k mamince!“ volala.

Ted' na ni i na sestru čekal v rodinném voze, na klíně pomuchlaný *Spojený novinový věstník Winyperu a Dungataru*. Hlavní ulicí hleděl na chatrč na Kopci, sledoval, jak se z komína line dým. Chatrč postavil kdysi dávno muž, jenž chtěl údajně vyhlížet blížící se bandity. Nedlouho po jejím dokončení umřel, a tak ji i s okolním pozemkem získala městská rada, která pod návrším nechala vyhloubit skládku. Když Kopec i s obydlím prodala, prodala je levně. William si na chvíli představil, jak by bylo hezké tam nahoře na Kopci bydlet, v ústraní, ale s výhledem na veškeré dění. Povzdechl si a zahleděl se k širým pláním na východě, ke hřbitovu a zemědělskému kraji za policejní stanicí při okraji městečka, kamsi za drolicí se fasády krámů s cihlovým vzorem a pokroucené deštění s olupující se barvou.

„Moje budoucnost,“ zamumlal William odhodlaně, „vynasnažím se, aby život tady stál za to.“ Pak se ho zmocnily pochyby o sobě samém a s rozehvělou bradou se zadíval do klína.

Vtom se otevřely dveře vozu a William sebou trhl. Na zadní sedadlo se způsobně posadila Mona. „Prý máš pro mámu přijet,“ oznámila mu.

Zajel tedy zezadu k Prattům, a zatímco do kufru nakládal řezanku, z obrovského otevřeného vchodu se na něj smála

mohutná dívka: dychtivě se uculující děvče stojící po boku tuctové matky na pozadí rybářských prutů a vlasců, sekaček, provazů, automobilových a traktorových pneumatik, zahradních hadic a koňských uzd, smaltovaných kbelíků a vidlí uprostřed obilného prachu.

Když odjeli, Mona se vysmrkala a řekla: „Vždycky když přijedeme do města, chytnu sennou rýmu.“

„Ani mně to nedělá dobře,“ přitakala Elsbeth s pohledem upřeným na místní obyvatele. Ženy z pouličního stánku, zákazníci i majitelé postávali v hloučcích na chodníku a hleděli nahoru ke Kopci.

„Kdo teď bydlí u Potrhlé Molly?“ zeptal se William.

„Potrhlá Molly,“ odpověděla Elsbeth, „pokud tedy nezemřela.“

„Někdo tam naživu je – zatopil jí v kamnech,“ konstatoval.

Elsbeth se prudce otočila a zadním oknem se upřeně zadívala ven. „Zastav!“ zvolala.

Seržant Farrat zůstal stát před obecním úřadem, pohlédl směrem ke Kopci a poté obrátil zrak do ulice. Před lékárnou se opírala o omšelý smeták Nancy Pickettová, z hospody právě vycházeli Fred a Purl Bundleovi a zamířili za sestrami Ruth a Prudence Dimmovými stojícími před budovou pošty. Ve své kanceláři v patře uchopil Evan Pettyman šálek s kávou, otočil se na kožené starostovské židli a zadíval se z okna ven. Vzápětí vyskočil, kávu rozlil a zaklel.

V bočních uličkách pobíhala Beula Harrideneová mezi hospodynkami postávajícími na předzahrádkách v županech a natáčkách. „Vrátila se,“ syčela. „Vrátila se Myrtle Dunnageová.“

U skládky sledovala Mae McSwineyová syna Teddyho – stál na dvorku a zíral na štíhlou dívku v kalhotách stojící na verandě, jíž ve vánku povlávaly vlasy. Mae si založila paže a zachmuřila se.

